სოფლელი ვაჟები „გასვეტდება“

*ტელესერიალის „ძილის წინ“ ერთგული მაყურებელი უკვე შენიშნავდა ახალ პერსონაჟს, ლიმონათა და მხარულების მოშვებერვილ ვაჟებს, რომლის როლსაც ოჯახში გიორგი II-ად წოდებული 12 წლის ბიჭი **გიორგი ბაბაჯანელი** ასრულებს. ფილმში რვა დღიდან ლონდონის ძმობილება და სადამ ჰუსეინის ომიდან ცოტაზე ნაკლები აღმოჩენილი ვაჟებიდან ერთ-ერთი ძალიან სანინგრიშო როლი ალმოხვდა.*

— გიორგი, სამსახიობო ხელოვნების დიდი ხანა თუ ეუფლები?

— ხუთი წელია სკოლა-სტუდია „პერიკიტში“ ვსწავლობ. მანდა პროფესიონალი მსახიობი გავდივ.

— გავიგე მთელი დამის უძილო ყოფილხარ, ოღონდ რაღაც ფსმის გამოვანებაზე მუშაობ.

— კი, გუშინ გავაბოლოვინე „პატარა სტუდიაში“ ერთობ „რუსთაველში“ ვცხოვრობ ერთად.

— ტელესერიალში როგორ მოხვედი?

— ამ ფილმის შენებას რომ დაინყო, სურვილი გამიჩნდა ნინო ღონღაძის ძმა მეთამაშა და გიოსთვის „გამზეურებინა“. ფოტოც ამ იდეას განუხორციელებლად ვოვლით, მაშამ კიდევ ერთხელ ფილმის რეჟისორებს დავესხენებოდი და ჩემი სურვილი მათთვის გამეზიარებინა. მიმიწერეს სინჯებზე, ტიპაჟი მოეწონათ და ვამეხის რიდეზე დამამტკიცეს. სხვათა შორის, თავიდან ფიქრობდნენ, მხოლოდ ერთხელ მიმელო ფილმში მონაწილეობა, მაგრამ როგორც ჩანს, მოყვარიც და გადაწყვიტეს, რომ სერიალში მონაწილეობის გავაგრძელებდი, ოღონდ გაგაბედობით და გეტყვით, რომ მოგვიანებით ვამეხი „გასვეტდება“.

როგორც გავიგე, უცხოეთში უფრო გიცნობენ, ვიდრე საქართველოში. მონაკოში მაყურებელი გაგიგიებია „ბერიკების“ სპექტაკლში ნათამაშები როლები.

— ყიცრობ, ეს გადაჭარბებული ნათქვამია. მართლაც ბევრი სპექტაკლი მაქვს ნათამაშები, კონცერტებზეც გამოვსულვარ, მაგრამ არავინ გამიგიებია. უბრალოდ, მოგონილი მაყურებელის, ალბათ ჩემი გულწრფელი თამაშის გამო. უცხოეთში ქართველები მოსწონთ. მახსოვს მონაკოში როგორ ყვიროდნენ ქუჩაში — ქართველები, ალალან მაგრები ხართო. საფრანგეთშიც და გერმანიაშიც საინტერესო პროგრამები წარვადგინეთ და ალბათ ამიტომ დაინტერესება მაყურებელი.

გიორგი, მსახიობობა გადაწყვიტე?

— ჯერ არ. გადაწყვეტილი მაქვს პოლიციელში წავიდე და დავიარყო. ალბათ ყიცრობთ, რომ ბაქია ვარ... არა, ვეითხელმა პოლიციელის მსახიობების ბიოგრაფიები და ვგეგმები, თითქმის ყველა ლარები ოჯახის შეილი და სანამ ვარსკვლავები გახდებოდნენ, ათას სისულელეს სჩადიოდნენ. მე კი, კაი ოჯახის და კაი ფეხ-მაშის შეილს რამ უნდა შემიშალოს ხელი თუ შრომას და ენერგიას არ დავიშურებ.

— კინოსკენ უფრო გეწევა გული თუ სცენისკენ?

— რა გითხრაო? მკონი, კინოსკენ. ისე უცხოეთში სხვა ქვეყნების ბაკშვების სპექტაკლებიც რომ ვუყურე, მოვიდი, რაზომ გაგხდით მაშინ პირველები. ისინი მხოლოდ იმიტომ იმსნებიდნენ და იცვინებდნენ, რომ სიცილი გამოეწვიათ მაყურებელში. ქართველები კი ულდლოზდით მაყურებელი ჩვენს თამაშში ნაგვიორად და შესაძამისად სხვა ემოცია ჩნდებოდა ულვე ისე, იცით რა მინდა გითხრათ? ცუდი ტელეფილია შეიმჩნევა ჩვენს თაობაში. ბიჭებს თეატრზე მეტად კინო გვიყვარებენ.

— როგორც ჩანს, შენ სერიოზულად დაუფიქრებიხარ ამ პრობლემას.

— ჩვენი თაობა წარჩინან გაუცხოებული თაობაა და ამიტომაც ნაკლებად ვქვს მისწრაფება თეატრალური ცხოვრებისკენ. ჩვენი თაობა კომპიუტერის, ტელეეკრანის და ზედაპირული ურთიერთობების სამყაროში ცხოვრობს. თითოეული ჩვენგანი შინ რომ ჩაიკეტოს, ისე გაერთობა, რომ გარეთ გასვლაც კი არ გაახსენდება. ვფიქრობ, ეს ძალიან ცუდია და ჩვენი ტვინის უფრთებრების ჩაკეტების საფრთხე ემუქრებათ.

შენთან საუბარში დამარწმუნა, რომ პრეზიდენტის სტიპენდიანტიც შემთხვევით არ გამხდარხარ.

— პრეზიდენტის სტიპენდიანტობაც ჩემი ოცნება იყო. შემდეგ ასე განვთარდა მოვლენები, „ბერიკებში“ ყოფნამ წარმატებები მომიტანა და თავისთავად, ბუნებრივად ეს ოცნებაც ამისრულდა.

— საოცარია, ტელესერიალში თამაში გინდოდა და აგისრულდა, პრეზიდენტის სტიპენდიანტობა გინდოდა, ესეც აგისრულდა. დღეს რაზე ოცნებობ?

— ჯერჯერობით ყურადღებ გაქცდაით *(იცინის)*. მეშინია, არ გაგიფთელო. თანაც ამ ნუთში, მოცნელეულთაც კმაყოფილი ვარ.

— გიორგი, თაყვანისმცემელი გოგონების ნაკლებობას ხომ არ განიცდი თუ გირჩევნია თავად იყო თაყვანისმცემელი?

— აუ, გოგოებთან ფანტასტიკური, მშვენიერი დამოკიდებულება მაქვს, კაი ვინმეები არიან.

თქვენი თაობა ვაჟკაცობად რას მიიჩნევს?

— ყიცრობ, ვაჟკაცობის გამოვლინება თითოეულ ჩვენგანზეა დამოკიდებული. არიან ბიჭები, რომელთა ყურადღებ გაუქცდათ, იმიტომ რომ მათ თავისი ცხოვრების კანონები აქვთ. ხშირ შემთხვევაში შეიძლება ეს ძალაზე იყოს დამოკიდებული. მე ყურავნი დამჭაგრაც, იმიტომ, რომ ჩემი კაცური გაგება მაქვს.

რას ნიშნავს ეს თქვენი გაგება, როგორ ფიქრობ, კაცი დმერთისგან უნდა იყოს დაფასებული თუ კაცისგან?

— ადამიანი, რომელიც ცდილობს რომ კაცისგან დაფასებული იყოს, მარტო თავის ხორცზე, სხეულზე ფიქრობს. მაგრამ ის, ვინც სულიერებაზე ფიქრობს

— ღმერთისა და ადამიანისგან ერთნაირად ფასდება.

შენს თაობას რას უსურვებ?

— ყველაფერ კარგს. ასე მგონია, ჩვენი თაობის სახით ჭკვიანი, მებრძოლი სული, პატრიოტი ბავშვები მოდიან. შეიძლება ოცდაოთხი საათი საქართველოზე არ ვლაპარაკობდეთ, მაგრამ ეს იმას არ ნიშნავს, რომ ერთგულობა ჩვენში ჩამკვდარია. რუსულ ტელეარხებე გადის გადაცემა „პატარა პოლიტიკოსები“ და ვატყობ, რომ იქაც ისეთი თაობა მოდის, რომელსაც ომი არ უნდა. ამიტომ ვუსურვებ ჩვენს თაობას, რომ გონებრივად და სულიერად სრულყოფილები ვიყოთ.

ეკა ლომიძე

კასკადიორივით ვიყავი თვითმფრინავის კაბინიდან გადმოკიდებული

*პირველი „ხუტკებრიდან“ პირველი არხის საინფორმაციო პროგრამაში „თოთბუნი“ ეთერში **ნინო კურატაშვილი** ერთად გავიდა. თუმცა, ნინო კარგა ხნით ადრე გახდა პოპულარული, „მაგთი GSM“-ის ხარჯებით ელიპით „ყურსაც დამეშალეთ“, მას ტელე და შოუბიზნესის სამყაროში საინტერესო ფრაზით შეიხსენებენ, „ვოკონა, რომელსაც არ ანუხებს განსულიერული დაავადებები“. შარდილ, უშუალო, უბრალო და თანაც ღიმილით სავსე წინო იოლად იპყრობს ირგვლივმყოფთა გულებს, ინტერვიუც ალბათ ისე უცად გაცნობის საშუალებას მოგეცემა.*

როგორც ვიცი, ტელევიზიაზე ადრე გადამლები კამერის წინ აღმოჩნდი...

— როგორც ყოფილი მოცეკვავე, ხშირად ვიყავი კამერის წინ. ხშირად გვქონდა გადაცემები და კონცერტები. ანა მძეულიძეს უნდა გადავეღე ფილმი, მაგრამ იმ პერიოდში სახელმწიფო გამოცდები მქონდა და სამწუხაროდ, გადაღება ვეღარ მოხერხდა. როცა „მაგთის“ კლიპის გადაღებაზე მიდგა საქმე, მაშინ კვლავ ქალბატონ ანასი ინიციატივით ჩემზე შეჩერდა არჩევანი. დამირეკეს და გადასაღებად მიმიწვიეს.

შეგნე ამბობენ, ვარსკვლავური დაავადებები არ ანუხებსო.

— არა, რა მოსატანია ამგვარი რამ. პოპვლარობას ნამდვილად არ გავუმაყვარვარ. სულაც არ მინდა ყურადღების ცენტრში ყოფნა მუდმივად. ზოგჯერ ვიწ მცნობენ და ეს ძალიან მომწონს. ამას ნინათ ტელეკიაზეში შეცდენილი გოგონები მიცდენ, დაცდამ ვეღ მიცნო და სანამ საშეი არ ვაჩუქე, სამსახურში არ მიშვებდნენ. გულიანად ვიცინე ამ ამბავზე.

ეთერში შენმა ვიდეოკლიპებმა ნათქვამის და მგონი საკუთარის ყოდაზეც კი ოფენებობა.

— ეგ ხუმრობაა. „მაგთის“ 5 წლის იუბილესთვის გადაღებები გვქონდა და მაშინ ჩავფიქრე პირველად შეეულმფრენი. ძალიან მეშინოდა, მაგრამ ისეთი ლამაზი იყო შემოდგომ ყეელაფერი, ისეთი კარგი პილოტი გვყავდა, შინი გადამაწინეს. მერე სატესტოდაც კი დამსვა პილოტმა და მაწერებინა მაკეთები. საქმე იქამდე მივიდა, რომ მე, ვინც შიშით გული მისკდებოდა, შეეულმფრენით ფრენის ნარმოდგენაზე, წეულზე თოკმობმული, სანახებენად პაერში გადაკიდებული გადამეღეს ფილმი. ისე მომეწონა ყეელაფერი ეს, რომ კასკადიორივით მეც თავად ეიღებდი კადრებს ვიდეოკამერით. ჩვენი რეჟისორი სერგო ბუიღლიშვილიც ძალიან მინდობა ხელს ამ ორიგინალურ გართობაში.

— არ გეშინოდა, სერგოს სამაგიერო რომ გადაეხადა? მან ხომ ლამის შენი წყალობით გაიხეიბეს ერთხელ ნიკაპი.

— *(იცინის)* სულაც არ იყო ჩემი ბრალი. ბავშვობიდან მიყვარდა ცოცრები და ფიგურული სრიალი. ერთხელ, 20 წლის მერე, ბავშვობის გახსენება გადავწყვიტე და ვინც კი იინტაცია ჩემი წინადადება, ყველა ნამოვედი ყინულის მოედანზე სერგო, როგორც ყოველთვის, იქაც ცხონებულად, — პალატუსი და კოსტიუმ-ში იყო გამოწყობილი. პოდა, ფეხი აუსხლტა და ნაკაიაც გაიხეთქა.

— ალბათ მაშინ გამოიყენე შენი ნამდვილი პროფესია ექიმობა და პირველადი დახმარებაც აღმოუჩინე.

— კი, ბაბონა, რაც მოავარია, ის გამახსენედა პირველად, რომ პიპიკრატეს ფიცის თანამედროვე ვარიანტები არ უნდა შემშინებინა, მაგრამ ისეთი სანახეი იყო, ძლეს დავეოცე მელეკრები. ისე კი სამედიცინო ცოდნა, ძირითადად, შენ ვიცნეს, ეს ვინმეს ვეშინის გაეეთება სჭირდები, არ დავშვარდები. ან თუ ვინმეს რამე ანატკივება, ეურჩეს რა დალიოს.

— მაინც რას არჩევ, ძირითადად, ლუმინალს თუ ანალგინს?

— გაანრის, ვინ რითია ავად.

— ტელევიზიაში, როგორც ვიცი, მეორე არხით მოხვედი.

— დიახ. იყო ასეთი გადაცემა „ზაკი ყუთი“, როლეც ერთხანს მომყავდა. ჟურნალისტიკის პრიორიტია ძალიან მომწონს და კვალიფიკაციის მისაღებად ინტერნეთის კურსებზეც დავდიოდი, სიუეეტებიც გავაკეთე, მაგრამ ახლა ისეთი დატვირთული ვარ, რომ კორესპონდენტობას ნამდვილად ვერ შეეძლებ.

ეკა ლომიძე

ქვრად-გაზეთების გამოწერა

თბილისის მაცხოვრებელთათვის და რეგიონებისთვის

ტელ: 33-26-73

სახლიდან გაუსვლელად